

Daukantiečių žodis

Papilės Simono Daukanto gimnazijos laikraštis * 2014 gruodis

Miškais ateina vienišas,
toks vienišas ruduo.
Ir paukštis vienišas,
ir medis vienišas,
ir vienišas keleivis
tuščiam kely.

Medžiams ir augalams,
rodos,
tavęs daugiau nebereikia.

Ir vienišas,
toks vienišas ant knygos
atverstos
Nukritęs lapas.

Marcelijus Martinaitis

Ruduo kas kartą kitoks ateina. Vienodas niekada nebūna: kartais jis nusidažo ryškiausiomis spalvomis, o kartais spalvos visiškai išnyksta, nes jas užgožia darganos.

Šiomet kitoks ruduo atėjo ir į Papilės Simono Daukanto gimnaziją: kažko netekome, kažką naujo atradome. Šie mokslo metai visai gimnazijos bendruomenei prasidėjo kitaip. Nes turėjome puikią progą Rugsėjo 1-ąją švęsti naujai pastatytame amatų kiemelyje, didžiuodamiesi į jį galėjome pakviesti svečius.

Mokytojai grįžo į savo klases pailsėję, bet vis dar prisimindami išorinio audito vertintojus. Apmastę savo darbą, įvertinti ir įsivertinę grįžo prie savo darbo stalo ir vėl atvertė knygą... Atvertė knygas ir visi gimnazijos mokiniai. Tik labai liūdna, kad kas metai mokinių gimnazijoje lieka vis mažiau: išėjo 22 abiturientai, o pirmokėlių sulaukėme vos 14-os. O kur dar emigracijos banga? Kasmet ji pagrobia po keletą mūsų gimnazijos mokinių ir nuneša į svečias šalis. Čia kaip toje Jono Avyžiaus knygoje „Sodybų tuštėjimo metas“. Bet ne, dabar jau ne pavienės sodybos tuštėja, o ištisi kaimai tarsi išmirę, net ir mažesni miesteliai tapo kažkokie keistai tylūs, lyg susitraukę. Kalbėdami apie šią skausmingą tendenciją viliamės, kad situacija pagaliau stabilizuosis ir rudens darganos užleis vietą ryškesnėms spalvoms, o gimnazija sulauks daugiau ateinančių, nei išeinančių.

Gyvename pasaulyje, kuris neįsivaizduojamas be nuolatinio judėjimo, kaitos, kultūrų įvairovės. Bet taip norisi tikėtis, kad ir šis, nuostabaus grožio, savitos istorijos miestelis niekada neliks tuščias, o gimnazijoje šurmuliuos didžiulis būrys mokinių.

Laikraščio redakcija

SVEČIUOSE PAS PIRMOKUS

Pirmokai... Labai gaila, tačiau šiomet jų tik keturiolika. Tačiau kokių keturiolika! Mandagūs, tvarkingi ir drąsūs vaikai, regis, jau seniai mūsų mokykloje. Jie labai greitai įsiliejo į didelę mūsų šeimą, todėl paklausus keleto klausimų, pirmokėliai atsakinėjo drąsiai ir be baimės.

Buvo įdomu sužinoti, kokius pokyčius patyrė mūsų mažieji, palikę šiltus namus bei draugus darželyje. Paklausus, ar mokyklos aplinka daug kuo skiriasi nuo darželio, jie papasakojo, kad skirtumas labai nedidelis. Tiesiog atsirado nauja „mamytė“ bei kartais gąsdinantys dvyliktokai. Pirmokėliai tikino, kad didelis gimnazijos šurmulyš jų visai nebaugina, nes palyginus su darželiu čia daug tyliau, be to, yra daug palaikančių draugų, pažįstamų jau nuo „sauskelnių“ laikų. Jie buvo labai šnekūs, todėl paklausus apie pirmą klasę, ėmė kalbėti vienas per kitą. Ir tai visiškai suprantama. Juk jie jau tiek daug išmoko, tad reikia pasigirti :) Vieni gyrėsi, kad jau moka skaičiuoti iki penkių, kiti jau iki dešimties, džiaugėsi, kad jau be klaidų parašo savo vardą ir pavardę. Ir tai dar ne viskas! Vaikai jau gali parašyti pusę abėcėlės, o man apsilankius stengėsi išraityti tą neklusniąją raidę „K“. Jie nesustodami gyrė savo mokytoją, dalinosi neseniai praėjusios Mokytojo dienos įspūdžiais, pasakojo apie įdomiąsias dailės pamokas bei nelengvas, bet smagias kūno kultūros pamokas.

Buvo labai gaila atsisveikinti po šio trumpo mūsų susitikimo, tačiau skambutis jau kviečia į pamoką. Skubu į informacinių technologijų pamoką žinodama, kad su jais susitiksiu dar ne kartą. Liūdna, kad šiomet jų tik tiek, bet kitais metais laukiame daugiau... Tikiuosi, kad jie bus tokie patys nuostabūs vaikai kaip ir šie.

Silvija Ungeitytė, III kl.

Šią savaitę interviu sutiko duoti mūsų gimnazijos prezidentas Dovydas Nocius. Prisipažinsiu, eidama susitikti truputėlį jaudinausi, nes iš aplinkinių buvau girdėjusi, kad jis yra „pasikėlęs“. Tačiau pabendraavusi maloniai nustebau. Galiu drąsiai pasakyti, kad mūsų gimnazijos prezidentas yra paprastas, draugiškas, linksmas ir tikrai „nepasikėlęs“, kaip dabar mėgsta sakyti Lietuvos jaunimas. Nustebino šio jaunuolio užsidegimas dirbti mokyklos ir jos mokinių labui, nešykštint nei jėgų, nei laiko. Manau, nesuklydome išsirikę šį prezidentą.

- **Kas turėjo įtakos tavo norui, pasirinkimui tapti gimnazijos prezidentu?**

Aš norėjau tapti prezidentu, nes tikėjau, kad užimdamas tokias pareigas turėsiu galimybę nuveikti daug įdomių darbų gimnazijos labui. Žinoma, tam pritarė ir mano šeima.

- **Kaip reagavo tavo draugai, kai buvai išrinktas gimnazijos prezidentu, juk ši veikla tarp tavo amžiaus jaunimo yra nemadinga?**

Ne tik draugai, bet ir nepažįstami mane palaikė, kitaip juk nebūčiau išrinktas, - šypsosi Dovydas. Žinoma, buvo ir tokių, kurie kitaip manė. O mados man nerūpi, svarbu, kad gerai jaučiuosi padėdamas tiems, kurie manimi tiki.

- **Prezidentu jau esi maždaug pusmetį. Ką nuveikei? Kokias idėjas spėjai įgyvendinti per šį laiką?**

Per tokį trumpą laiką buvo sunkoka pajauti, kaip reikia tinkamai atlikti gimnazijos prezidento pareigas. Tačiau, kartu su gimnazijos mokinių tarybos pagalba jau sugalvojome šūsnį idėjų, iš kurių kelios jau pasiekė „dienos šviesą“. Taigi, labai džiaugiuosi gimnazijoje įsteigta Jaunųjų šaulių kuopa, kurios nariais tapo apie 20 mūsų gimnazijos mokinių. Šį pavasarį turime duoti įžadus – pasižadėsime ginti Tėvynę. Manau, kad šios kuopos veikla padės ugdyti pilietiškus gimnazistus. Vadovauti mūsų kuopai sutiko vienas Akmenės rajono karys – Vygantas Vaičius. Taip pat rašome projektus, aptarinėjame klausimus dėl mokyklos gyvenimo gerinimo: rūbinės tvarkymo, spintelių mokinių rūbams ir daiktams susidėti. Mokinių tarybos iniciatyva gimnazijoje pradėti organizuoti kino vakarai. Šis renginys į vieną salę ar klasę sukviečia daugybę gimnazistų, kurie kartu vakaroja žiūrėdami pasirinktą filmą. Smagu, kad šis renginys mūsų gimnazijoje jau tapo tradiciniu. Kartu su mokinių taryba sprendžiame ir mokyklinių uniformų klausimą. Atlikę apklausą padarėme išvadą, kad mūsų gimnazistai norėtų nešioti ne švarkus, o tiesiog megztinius su gimnazijos emblema.

- **Jeigu jau palietėme šį klausimą, tai gal pasakysi, kokia tavo nuomonė dėl mokinių aprangos? Juk ne paslaptis, kad yra mokinių, kurie į pamokas ateina vilkėdami sportinę aprangą bei avėdami sportiniais bateliais.**

Manu, kad tai yra nepagarba tiek gimnazijai, tiek mokytojams ir draugams. Gimnazija ne laisvalaikio centras, o vieta, kurioje mes dirbame, mokomės, todėl ir apranga turėtų būti atitinkama.

- **Kokia, tavo nuomone, turėtų būti tobula mokykla?**

Tobulybei ribų nėra. Žinoma, norėtusi gimnazijoje ant kiekvieno suolo turėti po kompiuterį, kad galėtume jais naudotis mokydami, taip pat norėtusi ir daugiau muzikos ir menų būrelių. Manau, kad netolimoje ateityje taip ir bus.

- **Dovydai, dėkoju už pokalbį. Linkiu kuo didžiausios sėkmės įgyvendinant ateities planus.**

Kamilė Šlimaitė, IV kl.

PAGAL RŪBĄ SUTINKA, PAGAL PROTĄ IŠLYDI

Kaip visa liaudies išmintis, taip ir šis posakis atspindi tiesą. Anot psichologų, pažvelgę į žmogų, mes galime greitai ir tiksliai jį įvertinti pagal išorę. O dauguma žmonių – tai jau visos bendruomenės veidas. Tad koks mūsų bendruomenės veidas? Kaip mes atrodome vieni kitiems ir kokius mus mato gimnazijos svečiai?

Išeinu pasivaikščioti gimnazijos koridoriais pertraukų metu: sutinku mokinių, kurie vis dar dėvi mokyklinius švarkus, atrodo pasitempę, tvarkingi. Tačiau tikrai netrūksta ir tokių, kurie dėvi sportines kelnes ir avi sportinius batelius... Na ką, pamąstau, nėra jau taip blogai ir skambučiui nuskambėjus keliauju tiesiai į klasę (kokia tai klasė, atskleisti negaliu).

Praveriu duris ir nustembu, ar pataikiau ten, kur reikia? Hm, nesuklydau, atėjau ten, kur ir buvau suplanavusi. Pirmiausia akys kažkodėl krypta į mokinių batus (po akimirkos suprantu kodėl, nes kvapas riečia nosį). Situacija labai paprasta, kai kurie mokiniai nesivargina persiauti savo batų: su ta pačia avalyne jie sportuoja per kūno kultūros pamokas, su tais pačiais sportiniais bateliais eina ir į

kitas pamokas. Graudu žiūrėti, kad vienas kitas mokiny sėdi ir su ta pačia sportine apranga. Nepasivargino persirengti.

Išėjusi iš klasės įkvėpiu gaivaus oro gurkšnį ir tik tada pradedu mąstyti. Mokytojui ir mokiniams, kurie turi jautrią uoslę tokioje klasėje dirbti tikrai sudėtinga. Kodėl mokiniams būna nesunku nuspręsti, kaip apsirengus eiti į sporto salę ar grybauti, bet einant į pamokas susiduria su gausybe klausimų, susijusių su drabužiais, apavu? Drabužiai visada buvo neatskiriama žmogaus kultūros dalis, todėl mes visi turime gerai žinoti, kaip apsirengus eiti į gimnaziją.

Mokinių apranga yra tam tikra gimnazijos „vizitinė kortelė“. Juk mūsų visų apranga lemia pirmąjį įspūdį apie gimnaziją. Tas įspūdis išlieka ilgai, todėl nesirūpinimas savo išvaizda ir higiena – nedovanotina klaida. Mokymosi įstaiga nėra ta vieta, kurioje reikėtų demonstruoti madas, bet turime suvokti visi, kad atėję į gimnaziją turime ne tik pagarbiai elgtis, bet ir tinkamai atrodyti.

Kamilė Šlimaitė, IV kl.

PASKUTINIS RUGSĖJIS...

Štai ir vėl nuskambėjo Rugsėjo pirmosios varpelis. Vieniems jis buvo pirmasis – stebuklingas, jaudinantis, kitiems – paskutinis, bet ne mažiau svarbus. Kiekvienas iš mūsų, abiturientų, žengėme bažnyčion stipriai delne laikdami trapią pirmokėlio ranką, kuri išdavė jaudulį ir nerimą. Mums tai buvo lyg pasimatymas su vaikyste, primenantis gražiausią laiką, praleistą mokyklos suole, priverčiantis susimąstyti, jog atėjo laikas subręsti, apsispręsti dėl ateities.

Ši rugsėjo pirmoji buvo ypatinga bei kupina įspūdžių, todėl giliai širdyje tikiu, kad kiekvienas iš mūsų ją prisimins dar ilgai. Būtent šią gan žvarbią rudens dieną mes supratome, jog tai paskutinis rugsėjis šioje taip ilgai namais vadintoje gimnazijoje, suvokėme, kad paskutinį kartą girdime skambantį varpelį, kuris dvylika metų mus kvietė į jau pamiltas ir savas klases. Tą dieną, turbūt, kiekvienas pagalvojome, kad šio rudens nebepakartosime. Tai tiesa, bet mūsų mintyse visada išliks pirmoji mokykla, pirmieji mokytojai, kurie ir padėjo žengti į sunkesnę ir savarankiškesnę gyvenimo etapą... Kiekvienam iš jų mes galime sakyti patį didžiausią AČIŪ.

Laura Lukošūtė, IV kl.

ESU LIETUVIS – KALBU IR RAŠAU TAISYKLINGAI IR AIŠKIAI

Jau seniai Vydūnas pastebėjo: „Ką žmogus daro ir taria, tai visuomet apsireiškia, kas jo viduje yra. Nešvarius žodžius tegali tas vartoti, kuris viduje nešvarus“. Gal ne visi supranta, kad kalba yra mūsų dvasinės kultūros dalis. Jei suprastų, nesisvaitytų garsiai užgauliais žodžiais ir keiksmazodžiais. Juk čia tas pats, kaip viešai apsinuoginti – žiūrėkit, koks esu. Svaitytis žodžiais mes nesigėdime ir savo „nešvarą“ kartais net demonstruojame. Tokių vaizdelių esu ne kartą ir mūsų gimnazijoje regėjusi ir girdėjusi. Laimė, ne kasdien.

Užtat kasdien tenka matyti rašytinį tekstą – skaityti ir tikrinti mokinių darbus, užrašus, įrašus. Kaip malonu vertinti dailiai parašytą, raštingą, vaizdingą ir aiškia kalba užrašytą tekstą. Jau seniai įsitikinau: aukšta rašto kultūra – pakankama ir asmens kultūra. Tvarkingai ir taisyklingai rašantis asmuo gerbia save ir kitą – nevers jo „raustis“ šiukšlyne. Ir pats nenorės šalia to „šiukšlyno“ gyventi. Patikėkite, tokių randu vis mažiau.

Jau daug metų mokau taisyklingos kalbos ir rašto. Ir matau liūdną tendenciją – nepriklausomoje Lietuvoje, kai mūsų kalbos teisės ginamos Konstitucijos, kalba skursta, ji nevertinama, net atstumiamą. Kaip kitaip suprasti lietuvį, kuris 12 metų mokėsi taisyklingai rašyti ir kalbėti, tačiau brandos darbe palieka tiek klaidų, kad belieka parašyti tik nulį. Ir tokių, deja, būna ne vienas. Nebekalbu apie taisyklių taikymą (gal jų nesuprato), nededa taškų ant e ir i, j, nerašo ženklelių ant š, ž, č. Jau nekalbu apie nosinių ir ilgųjų balsių taisyklingą rašymą.

Manau, jog galiu įvardyti ir priežastį tokio aplaidumo – tokius grafinius ženklus rašote savo telefoniniuose ir internetiniuose susirašinėjimuose. Skaito žmogus tokį tekstą ir supranta. Bet juk mokykloje mokomės tvarkos ir turime laikytis taisyklių. Išmokę kelių eismo taisyklių, jų ir laikomės, nes mylime save ir gerbiame kitus eismo dalyvius. Tai ar mylime savo gimtąją kalbą, ar gerbiame tą žmogų, kuriam skiriame savo sakytinį ar rašytinį tekstą?

Visada su pavydu stebiu televizijoje ar internete matomą vaizdą: kaip japonas ar kinietis susikaupę kaligrafiškai užrašo savo rašmenis – hieroglifus. Todėl ir atrodo jie kaip meno kūriniai. Kad taip mūsų lietuviukai ir lietuviukės nuo mažų dienų įprastų dailiai ir tiksliai užrašyti ranka lotyniškos abėcėlės raides. Būkite savo rašto menininkai ir kalbos mokslininkai ir mūsų gimtoji lietuvių kalba bus išsaugota.

Sigutė Puzarienė, lietuvių kalbos mokytoja

Konkurso „Rašau merui“ rašinys

Gerbiamas mere,

Paraginta parašyti Jums laišką ir pasiūlyti, kaip mes galėtume ką nors pakeisti savo aplinkoje ar miestelyje, tik nusišypsojau. Ką aš, niekuo neišsiskirianti penkiolikos metų mergaitė, galiu pasiūlyti viską išmanantiems suaugusiems. Ką aš galiu pakeisti, jei mano galimybės tokios menkos, o mano balsas toks tylus... Ne, nereikia juokinti pasaulio, kaip pasakytų mano močiutė. Žinok savo vietą – pritarę jai kaimynė. Niekam nieko aš nesiūlysiu ir jokių laiškų nerašysiu.

Bet vakare ieškojau gražių minčių apie laimę ir man į rankas pakliuvo Bruno Ferrero pasakojimas apie vieną berniuką, kuris po audros paplūdimyje pamatė daugybę jūros žvaigždžių, jos bangų išmestos merdėjo ant smėlio. Žmonės stovėjo ir žiūrėjo, bet nieko nedarė, nes moliuskų buvo per daug, kad galėtum juos išgelbėti. Tik mažas berniukas nusiavė batus, nusimovė kojines, savo mažomis rankelėmis paėmė tris nedideles jūrų žvaigždes ir nunešė jas į vandenį. Paskui grįžo ir pakartojė tą patį. „Jų yra per daug, visų neišgelbėsi, tu nieko negali pakeisti,“ - patarinėjo jam žmonės. Berniukas nunešė į vandenį dar vieną žvaigždę ir atsakė: „Jai galiu pakeisti“. Tada vienas žmogus taip pat pradėjo rinkti jūrų žvaigždes, prisidėjo kitas, atėjo dar kiti. Kol visos jūrų žvaigždės buvo išgelbėtos.

Pasirodo, viskas taip paprasta: išgelbėti pasauliui užtenka, kad kiekvienas, nors ir visiškai mažas, išdrįstų pradėti. Šis pasakojimas mane sustiprino. Juk norėdamas ką nors pakeisti, turi pradėti apie tai mąstyti, pasakoti kitiems, siūlyti savo idėjas. Todėl nusprendžiau rašyti Jums, mere, laišką ir papasakoti apie vieną svajonę, kuri man kol kas atrodo nepasiekiamą.

Aš esu papilėniškė, gyvenu šalia Ventos upės, todėl laikau save „vandens gyvūnu“, nes labai mėgstu plaukioti, nardyti vandenyje. Pavasarį pirmoji pradėdau, rudenį ilgai dar maudausi šaltame vandenyje. Gal todėl nesergu peršalimo ligomis ir nebijau žvarbaus oro. Bet žiemą... Kaip man ilgu,

kai negaliu pasiturėti kaip vandens paukštis upėje. Kad taip būtų nors koks vandens baseinėlis kur nors netoliese, nes nuvažiuoti į Vilnių, Druskininkus ar Šiaulius neturiu galimybių.

Tai va, mano svajonė kaip ant delno. Svajoju apie vandens baseiną Papilėje, apie didžiulį, šviesų, šiltą pastatą, į kurį žiemą – vasarą trauktų būriai vaikų ir suaugusių, mokyti ne tik greitai plaukti, drąsiai nardyti, šokinėti nuo bokštelio, bet taptų ir sveikesni, linksmesni, net mandagesni. Juk reiktų ne tik išmokti gražiai bendrauti, bet ir padėti vienas kitam, pamokyti. Ateiti į baseiną būtų leidžiama tik švaramiems, drausmingai besielgiantiems, mandagiems vaikams.

Turbūt jau pastebėjote, kad mano svajonių baseinas turėtų pakeisti ir žmonių elgesį. Jei žmonės, ypač vaikai, rastų prasmingos veiklos, jie turėtų tapti kitokie: mažiau keiktųsi, pyktų, erzintųsi ir tyčiotųsi. Juk vanduo tiesiog nuplauna blogas emocijas, nuvalo ne tik kūną, bet ir širdį. Pati tai juntu, kai išlipu iš vandens ir pasakau sau: kaip gera! Tą turbūt esate pajutę ir jūs.

Kad jau prabilau apie vandens naudą, tai turėčiau ir pasiguosti dėl nemalonumų, kurie tyko, įlipus į vandenį. Besimaudydama Ventoje pastebėjau, jog yra žmonių, kurie upę laiko atmatų duobe. Kai kurie šalia upės gyvenantys žmonės yra nuvedę kanalizacijos vamzdžius tiesiai į paupį ir taip teršia gamtą. Esu keletą tokių vamzdžių net užkišusi žole ar akmenimis, bet kur tau... Smarvė vėl plūsta į Ventą. Todėl norėčiau paprašyti gerbiamo mero, kad jis paragintų atsakingus už gamtą žmones pasidomėti upių vandens švarumu.

Baigdama savo laišką, vis dar galvoju apie vandens baseiną Papilėje, gražaus pastato vizija plevena mano vaizduotėje. Norėčiau būti kaip tas berniukas, kuris pirmasis pakėlė mirštančią jūros žvaigždę ir suteikė jai galimybę džiaugtis jūros gaiva. Juk kažkas turi išdrįsti bent svajoti. O dideli suaugusieji gal gali tas svajones išpildyti. Reikia tik tikėti.

Su pagarba, II klasės mokinė iš Papilės

PRASMINGIAUSIAS LAISVALAIKIS – SU KNYGA

Didelis krūvis, nuolatinė įtampa daro kasdienybę nepatrauklią, kartais nepakenčiamą. Todėl laisvalaikis yra labai svarbus. Žmogus atsiriboja nuo varginančios rutinos, atgauna dvasinę pusiausvyrą. Užsiimdamas malonia veikla net tobulėja. Manau, kad reikia branginti kiekvieną laisvą minutę ir ją tinkamai praleisti. Skaitymas yra vienas iš produktyviausių poilsio būdų, nes puikiai dera malonumas ir nauda, be to, nepatiriame didelių finansinių išlaidų.

Knyga mane lydi nuo vaikystės. Dar iki šiol prisimenu tą nuostabų jausmą, kai persikeldavau į kitą pasaulį. Atrodydavo, kad tame pasaulyje visada esu laukiama. Ten prabildavo žaltys, sklandydavo aukso paukštė, piktoji pamotė nuolat grasydavo pirštu, o trečias brolis išspręsdavo visas problemas. Tame pasaulyje blogis nelaimėdavo, o už gera buvo atsilyginama geru. Skaitydama nesijausdavau vieniša, nes nebuvau tik stebėtoja. Man atrodė, kad esu visų įvykių sukuryje. Taigi vaikystės knygos supažindino su keisčiausiais herojais, mokančiais drąsos, ištikimybės, atkaklumo ir nuoširdumo. Manau, kad tos vertybės labai svarbios žmogaus gyvenime.

Knyga sulėtina mūsų beprotišką gyvenimo tempą. Skaitydama atsiribojau nuo visų, susikaupiu. Kūriniai man padeda pažinti šiandieninį pasaulį ir suvokti, kad jis yra negailestingas. Prisiminkime Petro Sabaliūno tyliai, drebančiomis lūpomis tariamus maldos žodžius. Tie žodžiai krenta tiesiai į širdį, sužadina gailestį nelaimingam, sūnaus nuskriaustam seneliui. Ne tik apsakymo pasakotojas jaučiasi kaltas, bet ir aš. Skriauda tokia didelė, kad jos neįmanoma pamiršti. Taigi galiu teigti, kad skaitydama suvokiu, kodėl pasaulį vadiname negailestingu. Gal negailestingi esame mes patiems artimiausiems ir labiausiai mus mylintiems?

Kūriniai ne tik padeda atpažinti tikrąsias vertybes, skaitymas ugdo mąstymą. Kartą anglų poetas Džozefas Adisonas pasakė: „Skaitymas protui tas pats, kas fizinis lavinimas kūnui“. Skaitant iškyla įvairių klausimų, o norėdamas į juos atsakyti, turi samprotauti. Panašiai teigė ir prancūzų filosofas, rašytojas Denis Didro: „Žmogus nustoja mąstyti nustojęs skaityti.“ Manau, kad proto lavinimas yra iš tiesų vertingas užsiėmimas.

Daugelį šeimų slegia finansiniai nepritekliai. Kelionėms nėra pinigų. Bet dėl to tikrai neverta nusiminti, nes knyga gali padėti pažinti pasaulio didybę ir įvairovę. Žinoma, galima man paprieštarauti ir pasakyti, jog visai pamirštu televiziją. Tačiau televizija primeta savo nuomonę ar kelionės maršrutą, o knygas bibliotekoje aš galiu išsirinkti pati. Galiu pasiėmusi vartyti Algimanto Semaškos kelionių „Po Lietuvą“ vadovą, versdama lapus žvalgytis po Vilniaus senamiestį, aplankyti gražiausias Lietuvos pilis ir dvarus. Paėmusi kitą vadovą galiu aplankyti didžiuosius pasaulio stebuklus Afrikoje, Europoje arba Pietų Amerikoje. Tai nuostabus pažinimo jausmas.

Apibendrindama norėčiau pasakyti, kad skaitymas iš tiesų teikia neįkainojamą naudą. Knygos kur kas vertingesnės nei televizijos laidos ar kompiuteriniai žaidimai. Vienas gerbiamas mokytojas kartą prasitarė, kad kompiuteriniai žaidimai vertingi tol, kol įgundi tinkamai valdyti klavišus, o paskui tik bukina. Knygos – priešingai – lavina vaizduotę, moko atpažinti tikrąsias vertybes, skatina mąstyti. O keliauti gali po visą pasaulį nemokamai!

Justina Venckutė, IV kl.

„VERSLAS VEŽA“

Spalio 16 d. N. Akmenės „Ramučių“ gimnazijoje vyko „Verslas veža“ renginys. Šiame renginyje dalyvavo III klasės gimnazistai. Renginio metu jaunimas turėjo galimybę sužinoti, nuo ko ir kaip pradėti savo verslą, kaip svajonę paversti realybe. Verslumo pamokos vyko su Jurgiu Didžiuliu, Vytautu Medinecku – Ironvytu, Andriumi Užkalniu. Verslumo pamokų tikslas motyvuoti Lietuvos jaunus, ambicingus ir apie savo ateitį galvojančius jaunuolius įkūnyti savo idėjas versle, suteikti pasitikėjimo savo jėgomis bei išbandyti savo jėgas praktiniuose užsiėmimuose. Gimnazistai turėjo puikią progą pasisemti žinių ir išgirsti įkvepiančių verslininkų ir kūrybingų asmenybių istorijų. „Esu pirmame renginyje, kuriame žmonės gyvai pasakoja savo sėkmės istoriją taip paprastai, šmaikščiai. Gaila, kad tokių renginių nėra daug“, – sakė III klasės gimnazistė Marija. Gimnazistės Monikos nuomone, renginys „Verslas veža“ buvo naudingas jaunimui. „Išgirstos istorijos priminė, kaip svarbu turėti svajonę, jos siekti. Žmonės, renginyje papasakoję mums savo sėkmės istorijas, aiškino, kodėl ir kokius tikslus jie nusistatė. Išklausi tas istorijas, supratau, jog niekada negalima nuleisti rankų, reikia išnaudoti kiekvieną akimirką, kuri sudaro galimybę parodyti savo gabumus,“ – sakė mergina. Apie tai, kaip hobis gali virsti verslu jaunuoliams papasakojo muzikantas, verslininkas, prekių ženklų „MPP Clothing“ ir Muscleshop.lt įkūrėjas Vytautas Medineckas - Ironvytas. Jis kalbėjo, jog svarbu turėti svajonę ir kryptingai jos siekti. Muzikanto Jurgio Didžiulio pranešimą „Kam man reikalingas Armani“ gimnazijos jaunimas palydėjo ovacijomis. Buvusios populiarios muzikos grupės lyderis diskutavo su jaunimu ir apie tai, ar pinigai yra tikslas, ar priemonė jo siekti. J. Didžiulio paskaita baigėsi bendru publikos ir atlikėjo muzikavimu. Renginyje gimnazistai dalyvavo ekspromtinėse kūrybinėse rungtyse, kuriose turėjo įrodyti – kas su humoru, o kas rimtai – savo verslumą, pristatyti verslo idėjas.

Kristina Puzarienė, III kl. vadovė

VERSLO IDĖJŲ KONKURSAS

2014 m. lapkričio 19 d. Naujoje Akmenėje jau antrą kartą vyko jaunimo verslo idėjų konkursas, kurio tikslas - ugdyti Akmenės rajono savivaldybės mokinių verslumą. Projekto metu mokiniai turėjo galimybę įgyti realius verslo organizavimo įgūdžius ir juos panaudoti realizuojant sukurtą produktą ar paslaugą.

Jaunųjų verslininkų konkurse dalyvavo ir penkios Papilės Simono Daukanto gimnazijos mokinės: dvyliktokės Laura Sobutaitė, Justina Venckutė ir Simona, bei vienuoliktokės Ema Barkutė ir Silvija Ungeitytė. Po dvi valandas trukusio pristatymo patraukėme namo, taip ir nesužinojusios nugalėtojų. Tačiau jau kitą dieną, po aršių komisijos diskusijų, sužinojome laimėtojus. I ir III vietas užėmė Akmenės gimnazija, o II atiteko Papilės Simono Daukanto gimnazijos III klasės mokinėms, pristačiusioms kukurūzų pagalvę „KuKuRiCa“.

Prizinių vietų laimėtojai turėjo išskirtinę progą sudalyvauti kasmetiniame verslo dienos paminėjimo renginyje. Jo metu nugalėtojai dar kartą pristatinėjo savo prekes, kurias galėjo ten pat ir pardavinėti.

Silvija Ungeitytė, III kl.

Tradicijos džiugina

TOLERANCIJOS DIENA

Kaip ir kiekvienais metais, artėjant lapkričio mėnesiui, pradėdame ruošti Tarptautinės Tolerancijos dienos minėjimui. Šios dienos paminėjimas mūsų gimnazijoje jau tapo tradicija, kurią puoselėti nepamiršta nei mokytojai, nei mokiniai.

Šiemet pasirinktas Tolerancijos dienos minėjimo simbolis – knyga. Knyga yra nepaprastas daiktas, kurioje galima rasti visko: išminties, įvairiausių istorijų, žymių žmonių posakių. Knyga mus moko, pataria, priverčia susimąstyti. Vienas iš Europos intelektualų rašė „perskaityta gera knyga gali visam laikui pakeisti žmogaus likimą“. Tad minėdami Tarptautinę Tolerancijos dieną kūrėme knygą apie toleranciją, kuri buvo labai įvairi: sudaryta iš mokinių parinktų ir surašytų minčių apie toleranciją ir netoleranciją, sudėta iš piešinių, iškarpų, aplikacijų. Gimnazijos mokiniai, padėdami mokytojų, kūrė plakatus, kuriuos vėliau surišo į knygą, pavadinę ją „Tolerancijos knyga“. Ši knyga nunešta į gimnazijos biblioteką, kad visi gimnazijos mokiniai galėtų pavartyti knygos puslapius, paskaityti pačių mokinių išrinktas ir surašytas mintis apie toleranciją, pasigrožėti savo ir kitų darbais.

Jaunųjų korespondentų informacija

SIMONO DAUKANTO PAMINĖJIMAS

Gruodžio 5 dieną Papilės Simono Daukanto gimnazijoje vyko tradicinis renginys, skirtas Simonui Daukantui paminėti „Aš vėl regiu Jos šviesą“.

Trečios klasės gimnazistai priminė vingiuotą Lietuvos valstybės kelią, istorinius įvykius, nulėmusius valstybės žlugimą ir pristatė iškilias asmenybes, kurios savo darbais neleido lietuvių tautai išnykti.

Po muzikinio interpo dalyviai skaitė ištraukas iš Simono Daukanto raštų apie lietuvių tautos būdą, dėl kurio ir išliko tauta.

Šis renginys dar kartą priminė svarbiausias mūsų tautos vertybes ir įrodė, kad mūsų gimnazistai neabejingi savo krašto kultūrai.

Jaunųjų korespondentų informacija

Svarbus įvykis

KRAUJO DONORYSTĖ

Lapkričio 21 - ają dieną, penktadienį, gimnazijoje vyko kraujo donorystės akcija. Gausus būrys moksleivių, mokyklos darbuotojų ir miestelio gyventojų būriavosi prie kabineto durų laukdami savo eilės tapti neatlygintiniais kraujo donorais. Vieniems šis įvykis buvo pirmą kartą gyvenime, kiti – jau nuolatiniai kraujo donorai. Visus dalyvavusius akcijoje džiugino ne tik padarytas geras darbas, bet ir VŠĮ Nacionalinio kraujo centro, Papilės Simono Daukanto gimnazijos šv. Aloyzo ateitininkų kuopos ir visuomenės sveikatos priežiūros specialistės Dalios Raugienės simbolinės dovanos. Iš viso neatlygintiniais kraujo donorais tapo 20 žmonių.

Jaunųjų korespondentų informacija

NE VISAI RIMTAI...

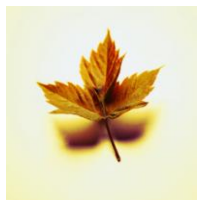
Kasmetinė paukščių migracija į šiltus kraštus - tai pats gražiausias rudeniškas vaizdas. Visi paukščiai kraunasi lagaminus ir pakėlę sparnus išskrenda ieškoti šilumos.

Tačiau pats tingiausias paukštis, pasirodo – gandras, kuris vietoj plasnajimo su savo giminaičiais, pasirinko pigiausias oro linijas: bilietą jis užsisakė internetu, susikrovė lagaminą, pakedeno plunksnas ir nuvyko į oro uostą. Palaukė gandras, pasisukiojo laukimo salėje, kol priėjo eilė priduoti bagažą. Pasirodo ir pats gandras nusprendė keliauti bagažų skyriuje!

Pakraipė oro uosto darbuotojai galvą, bet pasvėrę ir supakavę gandrą išsiuntė jį į bagažo skyrių. Atgabentas į lėktuvą per dėžės skylutę gandras pastebėjo, kad jis čia ne vienas, bagažo skyriuje kartu skrido ir Madagaskaro pingvinai. Pakilus lėktuvui pingvinams pavyko išsilaisvinti, tada jų dėmesį patraukė didžiulis raudonas mygtukas, kurį jie ir ... nuspaudė. Nuspaudus mygtuką liukas atsidarė – iškrito visas keleivių bagažas, o kartu su juo ir gandras dėžėje.

Tą dieną pūtė stiprus vėjas ir kartoninę dėžę su gandra atpūtė į Papilės miestelį. Gandras išlindo iš dėžės ir suprato, kad grįžo ten, kur jau buvo. Perskaitę šią istoriją suprasite, kodėl gandra taip ir neišskrido, o pavasario liko laukti Papilės miestelyje.

Moralas: netingėkite mosuoti savo sparnais!

„Daukantiečių žodžio“ kūrybinė grupė:
Korespondentės: Silvija Ungeitytė (III kl.),
Kamilė Šlimaitė (IV kl.),
Justina Venckutė (IV kl.),
Laura Lukošiuotė (IV kl.),
Nojus Bronušas (7 kl.)
Būrelio vadovė: Andžela Raustienė